

MŮJ KŮŇ A ZAJÍČEK

Jak jsi přišel na to stát se dobrovolníkem v Zajičkovi na koni?

Já jsem tam nejdříve chodil jako kluk, a když mi bylo tak čtrnáct let, zeptali se mě, jestli bych nechtěl pomáhat i já sám.

A jak pomáháš?

Starám se o koně. Ze začátku, v těch čtrnácti to nebyla legrace. Dostal jsem ohromného koně a já nebyl žádná vazba. Každý kůň, když dostane někoho nového, tak zkusí zlobit a zjišťuje, co ten člověk dovolí. Musíte si u něj získat respekt. Já myslel, že mi po prvním dni upadne ruka, kterou jsem ho vodil. Tak si koně vzal do parády někdo jiný, a když jsem to s ním zkusil znova, už byl jiný. Kůň, i když je to veliké zvíře, člověka respektuje. Musí se s ním ale zacházet tak, aby tomu rozuměl. Když udělá něco špatně, je třeba ho hned napomenout a on se opraví. Napominání až po delším čase nemá smysl, to už všechno zapomene a neví, co po něm chcete a bude zbytečně naštvaný.

Co konkrétně děláš?

Než začnou chodit děti, musím koně vyčistit, osedlat, dát jim uzdu a dopravit na místo, kde pak na ně nasednou děti. Pak se vydáme na procházku. Já vedu koně, jde s námi ještě cvičitel a rodič toho dítěte. Dítě provádí podle pokynů různé cviky, které zvládne. Například rozpažuje nebo vzpažuje atp. Většinou jsou to cviky, které pomáhají s páteří nebo synchronizací s ko-

něm zapojují svaly, které to dítě jinak nepoužívá.

Co všechno dělá sdružení Zajiček na koni pro své děti?

Nejoblíbenější jsou tábory. Ty se dělají tak pro 20 až 40 dětí, se kterými se ho účastní i někdo z rodiny. V průběhu tábora se jezdí na koni, děti se mohou účastnit různých tvůrčích dílen, zpívá se, maluje, všechno tak, jako to na táborech bývá. Dříve sídlil Zajiček v jižních Čechách, ale teď se přestěhoval blíž Praze do Hostivaře. Tam je možné chodit i během týdne jezdit nebo na nejrůznější arteterapie.

Ty sám jezdíš na koni?

Párkrát jsem na něm seděl, ale neuchvátilo mě to 😊.

Bojíš se koní?

Ne. Jen mě víc baví se o ně starat, povídat si s nimi. To se totiž musí. Když jdete s koněm na procházku, nesmí se nudit. Já třeba jdu, vedu koně a povídám si s rodiči dítěte nebo s tím dítětem a kůň to všechno poslouchá a je v klidu. Každý kůň má totiž svoji povahu. Jako člověk. Jeden z našich koní je strašně lekávký. Vyděsí ho, když třeba projíždí kolem auto nebo když někdo zakřičí, prostě lekne se všeho. Musíte vědět, jak na něj. Jiný je zase úplně flegmatický, takže se sebou nechá dělat cokoliv, úplně pohodář. Toho zas mu-

Filip spolupracuje se Zajičkem na koni.

Že to nedává smysl? Tak to bychom se hádali!

Zajiček na koni je organizace, která pomáhá handicapovaným a jinak znevýhodněným dětem, aby se v životě mohly cítit lépe. Kromě jiného nabízí léčebné jízdy na koních. Pro náš rozhovor jsme získali dobrovolníka Filipa, od kterého bychom se rádi dozvěděli, co obnáší zapojit se do práce v takové partě.

síte umět uvést do pohybu. Máme i úplně malého koně, který je nižší než jídelní stůl, takže na něm mohou jezdit i malinké děti nebo ti, kteří se velkého koně bojí.

Co říkají spolužáci tomu, že chodíš někam zadarmo pomáhat?

Záleží jak kdo. Někdo se zajímá o to, co dělám, a jiný řekne, že jsem blbej, k čemu že mi to je. Já ale o tom, co dělám, mluvím jen s lidmi, o kterých vím, že to pochopí. Pro mě to má smysl. Já ať jdu ke koni rozmrzelý nebo nějak divně naložený, odcházím vždycky s dobrou náladou.

Jaký musí mít člověk předpoklad k tomu, aby pracoval s koňmi?

Musí být ochotný se naučit tu práci, protože není jednoduchá. Taky to je dost fyzicky náročné. Musí být samostatný, trpělivý a laskavý. Musí mít ke koni vztah, nemůže s ním jednat otráveně nebo být k němu lhostejný.

Za rozhovor děkuje **Helena**